

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - XVII.

Åšter½, 09 Ånor 2010

Ráno jsme bystě povstali, s oblečením jsme si nelámali hlavu, kraťasy a trička a u jsme klusalí na nádraží - tentokrátě normální vlak, řádná turistická atrakce. No a z vlaku jsme si prohlíželi rozsáhlé pástí Sydney a juchali na kýřené Modré hory...

Dojeli jsme do výchozí stanice, vyhupli do mlhy a ouha, ona nebyla teplá, byla to taková typická horská mlha, vlhce vlezlá a pokud zavanul větrák, tak to nepříjemně chladilo. Jára byl hladov a tak prohlásil, že se jdem ohřát a nasnídat. Obsluhovala nás zcela jistě Italka, typická zjevem i italským temperamentem. Najedli a napili jsme se a vyšli ven - bylo malinko snesitelněji. Jára z nějakého bedekru studoval možnosti a já zahlídla staťský patrový londýnský autobus. Chci se jím svést - bylo mi vyhovováno a pak jsme vechny na jezdě jezдили v Modrých horách jen tímto dekem autobusem. Docela nezapomenutelný záitek, kdy jsme sedli nahoře a na uzounkých klikatých cestách se bus nakláněl, stěnal a hekal v zatáčkách - se skoro divím, že se nezvrhl :-)) Modré hory nesou svůj hrdý název právem, jeví se namodrale ve výparech éterických eukalyptových olejů. Hrají vechmi barvami naecho podzimu - jejich skály jsou od žluté přes oranžovou až do červené, staré, zvětralé, bizarní s mnohými malými vodopády. Jsou v nich úzké příkopy, řeky pospojované ve stěních žebřiky a schody, kde je pravda lanovkou a množstvím jednotlivými zajímavými a krásnými místy se lidé přepravují busy nejrůznějšími a styl - takhle je třeba využití výslužky a nechají si zaplatit jejich údržbu. Na zátku na echo putování po Modrých horách jsme nechtěli adili za jaké nejspíše Italy - ti snad vechními (a byla jich grupa asi tišenná), vždy hned po vyhnutí z busu mohli okamžitě zapálené cigarety a smrděli jimi - tak jsme je předešli. To moc práce nedalo, protože dámy si vybraly do Modrých hor v lodičkách!! Po těch skalách bych v nich opravdu ráda šlapala, haha, znám to, kdysi v době mladí nezralého jsem se omylem v jehličkách proménadila po Sněžce. :-)) Ale zakopávali jsme o opakovaně a mne osobně tedy dost vadil jejich cigaretový puch a koneckonců i omezování jejich tempa, vždycky se za nimi udělala fronta jak na maso a celá ta fronta musela šchat jejich dým, modrý jako hory. Pak jsme je ale kdesi setřásli. Fotka dvou rodějníc (moji maličkosti a skalního útvaru), nevěřte, ale co fotek vyšlo. A já osobně mám nezapomenutelný záitek. Po Aussii jsme často potkávali keře, které měly květy a i plody stejné - květy červené - jasné vavě červené a tvarem dokonale připomínající štky na štní lahvi! a plody tvarově stejné, trnitě štky, ale dťevité. No, a já, žena - sběratelka, poád nemohla přijít na to, jak si tuto vzácnou dopravit domů. A na jedné skále jsme potkali lavičku, na níž já Jára posadil za úelem lapnutí dechu a sám že se vypraví jako průzkumník zjistit další trasu. Pochopitelně, jakmile jsem popadla dech, tak koukám, vedle lavičky tento keř a na něm plod, který z jakého dťvodě měly ony trny jen naznačené, ale nevyrostlé. Musím je štky podotknout, že mě j syn nesouhlasil s mou sběratelskou vášní, a tak jsem sbírala vcelku potají. A připomínám, že do Modrých hor jsem jela jen v kraťasech a tričku bez kapsy... Ale tenhle úlovek jsem tam prostě nechat nemohla, tak jsem se natáhla a jala se ho odlamovat. Květena v Aussii asi musí vzdorovat hodně velkým strastem a nepříjemnostem - tak štky tam držela jak židovská víra. Já kroutila, táhla, rvala a poád nic. Dosáhla jsem tam jen jednou rukou - na té stěně vám bylo místoko sotva jen pro tu lavičku a keř u byl za ní a ve stěně. No, chybělo dost štky povolila, abych já neskončila dole, ale úlovek jsem měla a neměla jinou možnost, než před syne ho úkryt do podprsenky - sice štky neměla tak dlouhé trny jako má štky na láhve, ale rozhodně přijemná moc nebyla :-)). Pak jsme se šli podívat na štky grácie, pak na kaskády a tady se na cestě vynořila ze zeleného porostu postava rodu ženského, v klobouku se závojem, obalená, zelená - něco mezi vílou a skáťtkem Alpínkem. Měla nějakou květenu na kubanou, nevím k jakému úelu, ale celkově přsobila nadpozemskou. Úlovek její byl úplně přzemní, nevím, mě j drahý biolog nezklamal, nevěděl víc než já -))) O kaskádách jsme šli pak dole štky, že jsme asi nenašli, ale přmi návratu jsme je objevili, opravdu přrodní krásné kaskádovitě padán vody - přsobivé. Moc se mi líbily Modré hory... jsou to krásné útvary. Pak se pochopitelně s východem slunce oteplilo a mlha jen podpořila prádelnovitý vzduch. Na Austrálii je podle mne nejlepší to, že i na hodně turisticky frekventovaných místech je v porovnání s námi takška liduprázdno. Například - kdy jsme se vymanili od těch Italů, tak pak u jsme jen sporadicky někoho potkali. Bylo tam opravdu překrásně... Protože je v horách dost vody, byla tam i štky řavnatá zeň, ne taková ta unavená trnitá. Nádraží tam bylo postavené s nadchodem přes koleje a tak jako vechde šisůnké a je štky jsem byla u vytržení, že vechde, opakuji, že vechde byly WC řzné, suché,, plechové, normální i lepšší a přštky - a navzdory proslulé suchosti kontinentu - vechde byly šisté, a zcela zadarmo!!!! Byly na pláňích, byly v Modrých horách, v kaďičkách i seběmenštky obci, v rezervacích, v bushi, prostě ani jednou jsem nemusela do přrody, a jsme jinak hlavně přrodu preferovali a vyhledávali :-)). A den se zase naklonil a my juchali zpět do Sydney, veer jsme se je štky prošli veerní metropolí - zde zase gežíry reklam a neonů a světla a mraky lidí, hlavně štky. Přijemné bylo, že jsme šli na pokoji a nemusela jsem nikam jít, oráčhla jsem se a pak u jen př námi byla dobrá noc... Anna